

Lucy

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 6 ΙΟΥΛΙΟΥ 1901

ΑΡΙΘ. 27

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † Ο Γρεβενδών ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
 - † Ο Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
 - † Ο Αρχιεπ. της Ι. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
 - † Ο Μέγας Αρχιδιάκονος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
- ΧΡ. ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

- καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
 - διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
 - ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25
- Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
- Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1 Ἰανουαρίου ἀποστελλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

Ἀρχιδυντάκτης Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΗΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀκοσμίαι ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς — Λόγος κατὰ ἀνθρωπαρεσκείας—Σχολῶν τελεταί—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Κοινοποιήσεις.

ΑΚΟΣΜΙΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ ΝΑΟΙΣ *

Φρονῶν ὅτι πᾶς εὐσεβὴς χριστιανός, πολλῶν δὲ μᾶλλον πᾶς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ὀφείλει διὰ τε τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματος νὰ συντελῇ πάντοτε εἰς τὴν εὐπρέπειαν καὶ εὐκοσμίαν τοῦ Οἴκου τοῦ Κυρίου, δὲν κρίνω οὔτε ἄσκοπον, οὔτε ἀπαῶν εἰς τὸ ἱερὸν καθήκόν μου νὰ ἀποστείλω τῇ

* Σ. Σ. Ἀπεστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἡ ἀνωτέρω διατριβή, ἀφορῶσα εἰς τὰς ἐπισυμβαίνουσας δυστυχῶς ἐν τισι τῶν παρ' ἡμῖν ἱερῶν ναῶν ἀταξίας, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἐορτῶν, αἵτινές εἰσι συνήθως καὶ ἡμέραι μεγάλου ἐν αὐτοῖς συνωστισμού. Τὸ ἄτοπον τοῦτο οὐχὶ ἀπαξ ἐφελικυσε τὴν προσοχὴν τῶν παρ' ἡμῖν ἀρμόδιων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, ὥς εὐοίωνος δὲ ἀρχῇ πρὸς διόρθωσιν τῶν ἀναφερομένων ἀταξιῶν δέον νὰ χαιρετισθῇ ἡ ἀπό τινων τῶν ναῶν τῆς πρωτευούσης ἄρσις τῆς περιφορᾶς τῶν δίσκων, τῶν τοσαύτην προξενούντων ἐνόχλησιν κατὰ τὰς ἱερὰς στιγμὰς τῆς θείας λατρείας. Φρονῶντες ἐπίσης, ὅτι τὸ συγκαλύπτειν τὰς τοιαύτας ἀταξίας καὶ μὴ ἐλέγχειν αὐτὰς δημοσίᾳ πρὸς γνῶσιν καὶ νοθεύει τῶν πολλῶν—εἰς οὐδὲν συμβάλλεται πρὸς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι διόρθωσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ ἔχοντες ὅπ' ὀφεί, ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ διατριβῇ στηλιτεύονται οὐχὶ πρόσωπα, ἀλλ' ἔξεις κακαί, προῖόν καὶ λείψανα σκοτεινότερων χρόνων, δὲν ἐδιδάσκωμεν νὰ καταχωρίσωμεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ φύλλῳ τὴν ἐν λόγῳ διατριβήν, ἐνθυμούμενοι πρὸ παντὸς τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου: «Πάντα εὐδηνμόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω» (Α' Κορ. 14, 40).

«Ἐκκλ. Ἀληθεία» πρὸς δημοσίευσιν τὴν παροῦσάν μου ταπεινὴν διατριβήν, δι' ἧς τοῦτο μὲν κακίζονται ἀκοσμίαι τινὲς ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς συμβαίνουσαι καὶ διὰ τοῦ χρόνου ἀβλαβεῖς καὶ ὅλως ἐπουσιώδεις θεωρούμεναι, τοῦτο δὲ προτρέπονται οἱ χριστιανοὶ ν' ἀποφεύγωσι πᾶν ὅ,τι ἀπάδει πρὸς τὴν εὐταξίαν καὶ ἱερότητα τοῦ Οἴκου τοῦ Κυρίου καὶ διὰ τῆς ἀνεπιλήπτου στάσεως καὶ συμπεριφορᾶς τῶν παροτρύνονται εἰς τὴν ἀληθῆ προσευχὴν καὶ λατρείαν.

Οὐδεὶς ἡμῶν ἀγνοεῖ ὅτι, ὅταν εἰσερχώμεθα εἰς ἀνάκτορα βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ λοιπῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐπισήμων τῆς γῆς, ἢ ὅταν παρουσιαζώμεθα ἐνώπιον αὐτῶν τῶν εὐγενῶν καὶ ἐπισήμων προσώπων, ἀφ' ἧς στιγμῆς πατήσωμεν τὸ κατώφλιον μέχρι τῆς ἐξόδου, κατεχόμεθα ὑπὸ δέους καὶ ἰσχυροῦ τινος αἰσθήματος βαθέος σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας καὶ τιμῆς οὐ μόνον πρὸς τὰ ἔξοχα πρόσωπα, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ οἰκοδομήματα.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι κατὰ τὰς ἐπισήμους ταύτας στιγμὰς, ἀπαλλαττόμενοι χωρὶς νὰ το ἐννοήσωμεν ἀπὸ πάσης προηγουμένης σκέψεως ἰδίας, μεταβαλλόμεθα εἰς ὄντα πεπληρωμένα σεβασμοῦ καὶ προσοχῆς, ἅτινα ἐν μόνον περὶ πολλοῦ ποιούμεθα, τίνας τρόπους νὰ μεταχειρισθῶμεν καὶ ποίους εὐπρεπεῖς καὶ εὐφυεῖς λόγους νὰ εἴπωμεν, δι' ὧν δυνάμεθα νὰ κερδίσωμεν τὴν εὐνοίαν καὶ ν' ἀρέσωμεν τοῖς ἐπιγελοῖς τούτοις ἰσχυροῖς ἄρχουσιν.

Ἐν τούτοις ὁποῖα ἀντίθεσις εἰς τὰς ἀνθρωπίνους σκέψεις καὶ πράξεις!

Ἐκεῖνο, ὅπερ καθ' ἐκάστην πράττομεν πρὸς τοὺς κοσμικοὺς οἴκους καὶ μεγιστᾶνας, πρέπει εἰλικρινῶς νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι σπανίως λαμβάνει χώραν προκειμένου περὶ τῶν ἱερῶν ναῶν, ὅπου οἱ ἱεροὶ βωμοὶ τοῦ Ὑψίστου, πρὸ τοῦ ὁποίου ὡς σκιαὶ ὀνείρων ἐξαφανίζονται πᾶσαι αἱ ἐπίγειαι ἀρχαί, ἐξουσίαι καὶ μεγαλειότητες.

Ἀτυχῶς πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν εἴτε ἐξ ἀπερισχεψίας εἴτε ἐξ ἀτελοῦς χριστιανικῆς μορφώσεως ἀπὸ τῆς εἰσόδου μέχρι τῆς ἐκ τῶν ναῶν ἐξόδου τοσοῦτον λησμονοῦσιν ἑαυτοὺς, τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου καὶ τὸν σκοπὸν, ὅστις ὠδήγησεν ἐκεῖ τὰ βήματά των, ὥστε, ἀπίστευτον εἰπεῖν, οὐ μόνον ὑπὸ στοιχειώδους αἰσθήματος εὐλαθείας δὲν κατέγονται, ἀλλὰ πολλάκις διὰ τῶν τρόπων των συμπεριφέρονται χειρόν ἢ ἐν τῇ ἑαυτῶν οἰκίᾳ καὶ ἐν παντὶ ἄλλῳ οἰκήματι δημοσίῳ.

Οὐχὶ σπανίως λ. χ. συμβαίνει ν' ἀκούσῃτε ἐντὸς τῶν ναῶν τοὺς ἤχους γελῶτων καὶ ὀμιλιῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἀξιωματέμων κινήσεων καὶ θορύβων, ὡς συνηθῶς συμβαίνει ἐν τοῖς καφενεῖοις καὶ καπηλείοις.

Πλεῖστοι τῶν ἐκκλησιαζομένων πτύουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μετὰ τόσης ἀδιαφορίας, ὡς ἐὰν ἔπραττον τὸ θεμιτώτερον τῶν πραγμάτων. Πόσον δ' ἀνοίκειον εἶνε τοῦτο καὶ ὁποία ἁμαρτία, ἀντιλαμβάνεται τις, ὅταν, παριστάμενος εἰς ἐπίσημόν τινα αἵθουσαν ὑποδοχῆς, ἴδῃ τινὰ μετ' ἀπαθείας καὶ πρὸ τῶν ἐκπλήκτων οἰκοδεσποτῶν καὶ δαιτυμόνων ἀποχρεμπτόμενον καὶ ἀπομυττόμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἀρά γε ὁ ναὸς τοῦ Κυρίου, τοῦ Βασιλέως τῶν βασιλευόντων, εἶνε ὑποδεέστερος μιᾶς ἐπισήμου τῆς ὑποδοχῆς αἵθουσας;

Ἐκτείνετε περαιτέρω τὰ βλέμματά σας καὶ θὰ ἴδῃτε ἐτέρους συνδιαλεγόμενους μετὰ σοβιχρότητος ἢ περὶ ἐμπορίου ἢ περὶ ἐκκλησίας ἢ περὶ διαφόρων προσώπων καὶ πραγμάτων. Ἐκεῖ συνάπτονται ὅλαι αἱ συμφωνίαι καὶ συλλαμβάνονται τὰ πλεῖστα τῶν σχεδίων, ἅτινα ἐξερχόμενοι κατόπιν σπεύδουσι νὰ πραγματοποιήσωσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἢ, ὅπερ καὶ συνηθέστερον, σταυροκοπούμενοι ἐξέρχονται πρὸ τῆς ἀπολύσεως ἵνα μὴ καθυστερήσῃ ἡ ἐπωφελὴς ἐφαρμογὴ τοῦ ἐν καιρῷ τῆς προσευχῆς συλληφθέντος ἐπιτυχοῦς σχεδίου.

Χάριν τῆς ἀληθείας καὶ, ὡς ἐλπίζομεν, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιρρήσεως, αἱ φιλόθρησκοι κυρίαι πρωταγωνιστοῦσιν ἐν τῷ ἀνοικίῳ τῶν φλυαριῶν καὶ θορύβων ἐν τοῖς ναοῖς ἀγωνι καὶ ὁμολογουμένως πολὺ πλέον τῶν ἀνδρῶν λησμονοῦται τὴν ἱερό-

τητα τοῦ τόπου δὲν ἀπαρέσκονται εἰς τὴν ἔκθεσιν ὅλων τῶν συμβάντων τῆς ἐβδομάδος μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν καὶ εἰς τὰς ἀκριβεστάτας περιγραφὰς τῶν ἀμφιέσεων καὶ προσώπων τῶν παρισταμένων. Ἡ λήθη δ' αὕτη τοῦ τόπου ἐπὶ τοσοῦτο πολλάκις προβαίνει, ὥστε ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸν γυναικωνίτην νομίζει ὅτι εὐρίσκεται εἰς γυναικεῖον καφενεῖον, ὅπου μόνον ἡ αἵθουσα εἶνε διάφορος.

Ἐὰν δὲ συμβιβάζονται αἱ λίαν ἐπιδεικτικαὶ καὶ πολυτελεῖς ἐνδυμασίαι μετὰ τὸν σκοπὸν τῆς προσευχῆς καὶ μετὰ τὴν ἀφελῆ καὶ μετὰ τὴν ταπεινὴν ἀμφίεσιν τῆς γυναικός, ἣν ἀπαιτεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας, τοῦτο εἶνε ζήτημα, ὅπερ ἀδυνατοῦμεν νὰ θίξωμεν, ἵνα μὴ φανῶμεν λίαν αὐστηροὶ καὶ ὀπισθοδρομικοί.

Δυστυχῶς αἱ ἀκοσμίαι, ὡς ἀτελῶς περιεγράψαμεν, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν αὕξησιν τῆς ἀγιότητος συναυξάνουσι κατὰ πάσας τὰς ἀγίας καὶ μεγάλας ἑορτάς, καθ' ὧς τελοῦνται αἱ ἱερώτεραι καὶ ὑψηλότεραι ἀναμνήσεις τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας.

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὸν πεισματώδη καὶ ἐριστικὸν συνωστισμόν κατὰ τὴν μετέληψιν τῶν ἀγράντων μυστηρίων, τὴν παραλαβὴν τοῦ ἀντιδώρου, τοῦ ἀγιασμοῦ, τῶν ἡγιασμένων ἀνθέων τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, τῶν λαμπάδων τοῦ Ἀγίου Ἐπιταφίου, καθ' ὧς περιστάσεις ἀνταλλάσσονται ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ἀδελφῶν λέξεις καὶ φράσεις ἀνάρμοστοι καὶ ἀπρεπεῖς καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς τριόδοις, πολλάκις δὲ πολλοὶ ἐρχόμενοι εἰς χεῖρας χαιρετῶνται καὶ διὰ τρόπον ζωηροτέρου καὶ πραγματικωτέρου;

Καὶ ὁμως, ἐὰν τὰ στήθη τῶν ἡμετέρων χριστιανῶν διεπνέοντο ὑπὸ τῆς θερμότητος τῆς ἀληθοῦς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἥτις εἶνε ἡ βάσις τῆς ἡμετέρας θρησκείας, ἡ κοσμιότης καὶ ἡ εὐταξία τῶν ἐκκλησιῶν θ' ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου, ἥτις σκοπεῖ νὰ ἐνσπεύρῃ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων τὰς ἰδέας τῆς εἰρήνης, εὐκοσμίας, τάξεως καὶ πραότητος.

Ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὸ ἀληθὲς τοῦτο τοῦ χριστιανισμοῦ πνεῦμα ἐθέρμαινε τὰς καρδίας τῶν χριστιανῶν τῶν πρώτων αἰώνων, διὰ τοῦτο αἱ ἐκκλησίαι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀκμάζουσιν κατὰ πάσας τὰς ἄλλας χριστιανικὰς ἀρετάς, οὐχ ἥττον ἡκμαζόν καὶ κατὰ τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον πνεῦμα, ὅπερ κατεῖχεν αὐτοὺς ἐν καιρῷ τῶν ἱεροτελεστιῶν. Οἱ μακάριοι ἐκεῖνοι χριστιανοὶ συνερχόμενοι ἐν τοῖς ναοῖς ἐλησμόνου τὸν ἄνθρωπον τοῦ κόσμου καὶ φλο-

γιζόμενοι υπό διακαούς πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης μετρησιούντο εἰς οὐρανίους σφαίρας, ὅπου διὰ τῶν ὁμμάτων τῆς ψυχῆς ἔβλεπον τελούμενα ἐν τῇ πραγματικότητι ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐτελεσιουργοὺν ἐπὶ τῆς γῆς οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου κατὰ τύπους καὶ ἐν αἰνίγματι.

Φρονοῦμεν πάντοτε, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται μεγάλη σκέψις διὰ νὰ πεισθῇ τις ὅτι ἡ ἐν τοῖς ναοῖς ψυχρότης καὶ ἀδιαφορία ἡμῶν, οἱ ἀνοίκεοι θόρυβοι, αἱ ὑπὲρ τὸ δέον πολυτελεῖς ἀμφιέσεις, οἱ ἀγροῖκοι συνωτισμοί, οἱ γέλωτες καὶ τὰ φληναφήματα καὶ σύμπατα ἢ λοιπὴ τῶν ἀκοσμιῶν σωρεία παροργίζουσι καὶ κακῶς διαθέτουσι τὸν Θεόν, ἀντὶ νὰ πράξῃ καὶ ἐξιλεώσῃ αὐτὸν· ἀποτέλεσμα δὲ τούτου ἄμεσον καὶ ἀναμφίβολον εἶνε ἡ ἐπίγειος δυστυχία ἀντὶ τῆς εὐτυχίας καὶ ἡ μετὰ θάνατον καταδίκη ἀντὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Τὴν ἀναμφίλεκτον δὲ ταύτην περὶ προσευχῆς σκέψιν ἔχουσα ὑπ' ὅψει ἡ μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ προνοοῦσα περὶ τῶν πνευματικῶν αὐτῆς τέκνων εὐλόγως ὥρισεν, ὅπως μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ πρὸ τῆς θείας λειτουργίας ἐμμελῶς ψάλληται ὁ ἐξῆς ὡραῖος ὕμνος, ὁ ἐπικληθεὶς χερουβικός. «Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες καὶ τῇ ζωοποιῷ Τριάδι τὸν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντες πᾶσαν τὴν βιωτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν, ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως δορυφορούμενον τάξεσιν Ἀλληλούϊα».

Διὰ τοῦ θαυμασίου τούτου ὕμνου ἡ μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία ὑπομιμνήσκουσα τοὺς πιστοὺς ὅτι διὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεως ἀναπέμποντες τῇ ζωοποιῷ Τριάδι τὰς ἑαυτῶν δεήσεις ἐκπληροῦσι τὸ ὑψηλὸν ἔργον αὐτῶν τῶν ἀύλων δυνάμεων, διδάσκει ὅτι οὗτοι ὀφείλουσι πάντοτε μὲν, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἅμα τῇ εἰς τοὺς ναοὺς εἰσόδῳ ἐπιλαθόμενοι τῶν ἐγκοσμίων ἀσχολιῶν καὶ μεριμνῶν μόνῃ τῷ Οὐρανίῳ Πατρὶ νὰ προσηλῶσι καὶ καρδίαν καὶ διάνοιαν, καθόσον μέλλουσι νὰ ὑποδεχθῶσι διὰ τῆς προσευχῆς καὶ μεταλήψεως Αὐτὸν περικυκλούμενον ἀοράτως ὑπὸ τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων.

Εἰς ὁποῖον ἀληθῶς ὕψος ἡθικῆς τελειότητος ἀναδιδάξει τοὺς πιστοὺς αὐτῆς ἡ χριστιανικὴ πίστις, καὶ ἡμεῖς ἐξ ἄλλου μέρους ἐξ ἐπιπολῆς ἐκπληροῦντες τὰ ἡμέτερα καθήκοντα, πόσον πόρρω ἐσμὲν τῆς μακαρίας ταύτης καὶ ἀπεριγράπτου χριστιανικῆς ζωῆς! . . . Ὡ! πόσον εὐτυχῆς θὰ εἴμεθα, ἂν ἡδυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν ἐν ἑαυτοῖς τὰς ἀρετὰς τοῦ Εὐαγγελίου οὕτως, ὡς ἐμπρέπει εἰς γνησίους καὶ ἀκραιφνεῖς μαθητὰς τοῦ Κυρίου! . . .

Πότε ἄρα γε θ' ἀξιωθῶμεν νὰ παραστῶμεν εἰς τὴν τελείαν πλήρωσιν τῶν ἀγίων τούτων καὶ ἱερῶν ὀνείρων, καθ' ὃν χρόνον ἐν τοῖς ναοῖς ἡμῶν πάντες ἀνεξαιρέτως θὰ λατρεύωσι, μὴ μόνον κατὰ τύπους καὶ κατ' ἐπίφασιν, ἀλλὰ κατ' ἐπίγνωσιν καὶ ἀληθειαν, τῷ Θεῷ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης τῆς πραότητος καὶ τῆς ἐλπίδος;

Πότε ἄρα γε θὰ ἔλθῃ ἡ προσδοκωμένη ἐποχὴ, καθ' ἣν ὁ εἰσερχόμενος ἐντὸς τῶν ἱερῶν ναῶν θὰ παρίσταται οὐχὶ πρὸ τοῦ ἀναρμόστου τῆς δυσκορίας θεάματος καὶ τῆς λοιπῆς κοσμικῆς τύρβης, ἀλλὰ πρὸ τοῦ λαμπροῦ καὶ ἐξαισίου θεάματος τῆς ἐνθουσιώδους πρὸς τὸ ὑπέρτατον Ὄν προσευχῆς καὶ λατρείας, καθ' ἣν ἀπὸ τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου μέχρι τοῦ ἐσχάτου χριστιανοῦ θὰ πάλῃ ἐν ἐν μυστηριώδει ἀρμονίᾳ καὶ σιγῇ εἰς ἱερὸς παλμὸς καρδίας πεπληρωμένης ἀγάπης, κατανύξεως καὶ εὐλαβείας; . . .

Ὡς συμπλήρωσις δὲ τῆς ὑπερφυοῦς ταύτης καὶ ἀγγελικῆς προσευχῆς θὰ εἶνε, τότε αἱ γλυκεῖαι ἐκεῖναι στιγμαί, καθ' ἃς κληρικοὶ μεμορφωμένοι καὶ ἐνάρετοι, πλήρεις ἐνθέου ὑπὲρ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος ζήλου, θὰ ἀναπτύσσωσι εἰς τὸν λαὸν ἀκαταπαύστως τὰς ἀνεκτιμήτους ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐν γλώσσῃ εὐλήπτῃ καὶ ἀπλοῇ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πιστῶν ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ ἀρετῇ! . . .

Ἀλλ' ἃς ἐλπίζωμεν θερμῶς εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν, τὴν τὰ πάντα πανσόφως διευθετοῦσαν καὶ τὴν σοφὴν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας μέριμναν, ἥτις, ὡς ἐσμὲν εἰς θέσιν νὰ γινώσκωμεν, μετὰ πόνου ψυχῆς προσβλέπει εἰς τὰ κακῶς παρεισφρήσαντα διὰ τοῦ χρόνου ἄτοπα ταῦτα καὶ διακαῶς εὐχεται τὴν πληρῆ ἄρσιν αὐτῶν. Ἀς θαρρῶμεν λοιπὸν καὶ ἃς ἐλπίζωμεν, διότι κατὰ τὸ ἀρχαῖον λόγιον «Θαρσεῖν γρὴ τὰχ' αὖριον ἔσεται ἄμεινον» . . .

Ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελος Παπαναστασιάδης

ιερατικῶς προϊστάμενος Τζιβαλίου

ΛΟΓΟΣ

ΚΑΤΑ ΑΝΘΡΩΠΑΡΕΣΚΕΙΑΣ

Τῆ Γ'. ΚΤΡΙΑΚῆ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ἀπαγγελλοῦν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῶ

ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου Δημητρίου Γεωργιάδου

Καθηγητοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς. *

Β'.

Ἡ αἰτία, ἀγαπητοί, δι' ἣν προσπαθοῦμεν νὰ ἀρέσωμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους (παραλειπομένης τῆς ἐξ ἀπλῆς κουφονοίας φιλαρεσκείας) εἶναι νὰ ἀποκτήσωμεν ὑπόληψιν καὶ δι' αὐτῆς νὰ ζήσωμεν εὐτεχέστεροι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον· καὶ βεβαίως τοιούτῃ τις προσπάθεια δὲν εἶναι κακὴ καὶ ἐπιτρέπεται τοῦτο μάλιστα ὑπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ, καθόσον δι' αὐτῆς τῆς ὑπολήψεως δυνάμεθα νὰ πράττωμεν καὶ τὸ ἀγαθὸν εἰς τὸν πλησίον ἡμῶν «ἐκαστος τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς οἰκοδομήν», «ἀνθρωπάρεσκος εἰς τὸ ἀγαθόν», λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 15;2) (Α. Κορ. 10,33). ἄλλ' ἡμεῖς ἐνταῦθα ἐννοοῦμεν καὶ ψέγομεν τὴν κακὴν τάσιν τοῦ διὰ παντός θεμιτοῦ ἢ ἀθεμίτου μέσου ἀρέσκειν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ συμμορφοῦσθαι πρὸς τὰς στρεβλὰς καὶ ἀντιθέτους ἀπειρήσεις τοῦ κόσμου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τις τοῦ πάθους τούτου πρέπει νὰ διδαχθῇ τοιοῦτο εἶδος ὑπόληψιν πρέπει νὰ ζητῇ καὶ παρὰ τίνων ἀνθρώπων νὰ ζητῇ ταύτην καὶ τί εἶναι εὐτυχία ἣν ἐπιζητεῖ διὰ τῆς ὑπολήψεως· ἦτοι δέον νὰ διδαχθῇ ὁ ἄνθρωπος ὅτι πρέπει νὰ ζητῇ ὑπόληψιν βασιζομένην ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς πραγματικῆς ἀρετῆς αὐτοῦ καὶ παρ' ἀνθρώπων δυναμένων νὰ κρίνωσι, χρηστῶν καὶ ἀδιαφθόρων· ὅτι δὲν πρέπει νὰ διδῇ ἀπόλυτον σημασίαν εἰς τὰς κρίσεις ὧν καὶ μάλιστα τῶν κακῶν ἀνθρώπων, γνωρίζων ὅτι ἀρίστη σύστασις δι' ἑνα τίμιον ἄνθρωπον εἶναι νὰ ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν καλῶν καὶ χρηστῶν καὶ ψέγεται ὑπὸ τῶν κακῶν καὶ διεφθαρμένων· ὅτι ὁ κόσμος ἐπαινεῖ συνήθως ἐκείνους οἵτινες συμμορφοῦνται πρὸς τὰς κακίας αὐτοῦ «ὁ κόσμος τὸ ἴδιον φιλεῖ», καὶ ὅτι οἱ ἀγαθοὶ «ἐν τῷ κόσμῳ θλίβιν ἔχουσι». Πρέπει ὁμῶς ἐπὶ πᾶσι νὰ διδαχθῇ ὅτι ἡ ὑπόληψις πολλάκις ἀμαυροῦται, ἡ δὲ ἀρετὴ καὶ ἱκανότης παραβλέπονται ἵνα κατόπιν κάλλιον ἀναγνωρισθῶσι καὶ ἀναλάμψωσιν, ὡς ἡλιος κατόπιν βροχῆς ἢ ὁμίχλης.

Ἀφ' ἐτέρου ὁμῶς ἀπαιτεῖται πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ πάθους τούτου ὁρθὴ ἐκτίμησις τοῦ κόσμου καὶ λελογισμένη χρῆσις τῶν τοῦ κόσμου ἀγαθῶν· ζητεῖ ὁ ἄνθρωπος τὴν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου καὶ προ-

σπαθεῖ νὰ ἀρέσῃ ἵνα καταστῇ εὐτυχὴς ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθῃ ποῖαν σημασίαν ἔχει διὰ τὸν χριστιανὸν ὁ κόσμος οὗτος καὶ πῶς πρέπει νὰ ἀπολαύῃ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ ἦτοι τί εἶναι εὐτυχία. Ἐν ἄλλαις λέξεσι πρέπει νὰ διδαχθῇ ὅτι ὁ κόσμος οὗτος εἶναι μάταιος, ὅτι «παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ» ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν» ὅτι ἀληθὴ ἀγαθὰ εἶναι τὰ διαρκῆ καὶ πέραν τοῦ τάφου τοιαῦτα, τοῖς δὲ λοιποῖς δέον νὰ «ῶμεν ὡς χρώμενοι καὶ οὐχὶ καταχρώμενοι». Οὕτω δὲ διδαχθεὶς ὁ ἄνθρωπος ποῖαν καὶ παρὰ τίνων ὑπόληψιν πρέπει νὰ ζητῇ καὶ τί εἶναι εὐτυχία ἣν διὰ ταύτης ἐπιζητεῖ δυσκόλως κυριεύεται ὑπὸ τοῦ πάθους τούτου.

Ἄλλ' ἰδίᾳ οὐδέποτε κυριεύεται ὑπ' αὐτοῦ ὅταν τις εἶναι ἀφωδιωμένος ψυχῇ καὶ σώματι πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔχῃ πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ φαινὸν πρότυπον τῶν θεαρέτων μαρτύρων καὶ λοιπῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, ὅταν ὁ χριστιανὸς διὰ παντός μνημονεύῃ τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ ὄνομα, ὅταν διὰ προσευχῶν ἀναζωπυροῖ ἑαυτόν, τότε ἡ φιλία τοῦ κόσμου τούτου, ἢ ἔχθρα παρὰ τῷ Θεῷ, εἶναι ἀδύνατος· τότε ὁ χριστιανὸς μεταρσιεύεται πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα καὶ τοῦτο μόνον ζητεῖ: πῶς νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Θεόν, τοῦτο μόνον φοβεῖται: μὴ τι χωρίσῃ αὐτὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τοῦτο ἢ καρδία του θεωρεῖ ὡς εὐτυχίαν: νὰ ᾔνῃ πλησίον εἰς τὸν Θεόν καὶ νὰ ἐπαναπαύηται ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτοῦ, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἥλιος τῶν ψυχῶν καὶ πᾶσα ψυχὴ ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ εἶναι ψυχὴ κατεψυγμένη.

Ἄλλὰ ποῦ σήμερον τοιαῦτα ψυχὰ ἀψηφοῦσαι τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν Θεὸν ἀφωσιωμένοι; ποῦ σήμερον οἱ καλλινικοὶ ἐκεῖνοι μάρτυρες οἵτινες οὐδὲν ἐφοβήθησαν, οὔτε μαχίρας, οὔτε πριονισμούς, οὔτε ὀδόντας λεόντων, οὔτε κέρτα ταύρων; Ποῦ σήμερον οἱ χριστομίμητοι ἐκεῖνοι πατέρες, οἱ βασιλεῖς περιφρονούντες, Ἀμβρόσιοι, Βασίλειοι καὶ Χρυσόστομοι;

Ἄλλὰ ποῦ εἶσαι, ὦ μακάριε καὶ πανεύφημε Παῦλε; Ἀρὰ γε ἐπὶ σπύγγῳ τὸ Εὐαγγέλιον, ἀρὰ γε ἐφοβείσο τοὺς κραταιοὺς τῆς γῆς τυπτόμενος πρὸ συνεδρίων, ἀρὰ γε ἐπεζήτηεις ἐγκώμια καὶ στεφάνους, ἤρεσκες ἀνθρώποις;

Μὴ γένοιτο, ἀδελφοί, ἀνακράζει, «ἐγὼ χαίρω ἄξιούμενος ἀτιμασθῆναι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ», αἰεὶ ἀνθρώποις ἤρεσκον Θεοῦ δούλος οὐκ ἄνημην, «ἐγὼ θέατρον ἐγεννήθην καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις», «ἐγὼ μωρὸς διὰ Χριστόν, ἐγὼ περικέθαρμα τοῦ κόσμου καὶ πάντων περίφημα, ἐγὼ καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω ἐγὼ τὰ πάντα τοῖς πᾶσι».

Τοιοῦτοι, ἀγαπητοί, πατέρες ἔχομεν «μὴ ἐπαισχυνομένους τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ» καὶ σύ, χριστιανέ, ἐπαισχύνεσαι τίνα; αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον προσκυνεῖς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ· δὲν ὑπομένεις τὸν χρηστὸν ζυγὸν τίνος; Ἐκεί-

* Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 259—261.

νου, ὅστις ἐνεπλήσθη ἐμπτυσμῶν ὑπὲρ σοῦ, αὐτόν τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν; Καὶ σὺ τίς εἶσαι ὁ ἐπαισχυνόμενος αὐτόν; ὁ ἀρχνὴς σκῶληξ ὁ ἔρπων ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἐκ πηλοῦ σκεῦος.

Ἀλλὰ, χριστιανοί, ἀνχνήσωμεν καὶ ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους. Ἀνοιξόν ἡμῶν, Κύριε, τὰς πύλας τοῦ ἐλέους Σου! Ἔως πότε θὰ δουλεύωμεν τῷ κόσμῳ «παριστῶντες τὰ μέλη ἡμῶν δούλα τῷ Σατανᾷ»; Ἀποταχθώμεν αὐτῷ καὶ δουλεύσωμεν τῷ Θεῷ, ὧμεν θεάρεστοι καὶ οὐχὶ ἀνθρωπάρεσκοι. «Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης καταρτίσαι ἡμᾶς ἐν πικρῇ ἐργῇ ἀγαθῇ, εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ἡμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ, δι' Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΣΧΟΛΩΝ ΤΕΛΕΤΑΙ

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου κτιρίου τῆς Πατριαρχικῆς Ἀστικῆς Σχολῆς Μαραδλῆ.

Τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ, 29 Ἰουνίου, ἡ Πατριαρχικὴ Ἀστικὴ Σχολὴ Μαραδλῆ, τὸ νέον τοῦτο φαινὸν τεκμήριον τῶν φιλομουσικῶν καὶ φιλογενῶν αἰσθημάτων τῆς Α. Θ. τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Γρηγορίου τοῦ Μαραδλῆ, ἐν νεοδημητῶν καλλιπρεπεῖ οἰκῇ ἐγκαθιδρυμένη, ἐτίμα καὶ ἐγείρειν ὑπὸ τὰς διαφιλεῖς εὐλογίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τὸ ὄνομα μουσοτραφεὺς ἀνδρός, γνωριμωτάτου ἤδη οὐ μόνον τῇ καθ' ἡμᾶς παιδείᾳ, ἀλλὰ καὶ παντὶ φιλανθρωπικῇ καὶ κοινωφελεῖ καθιδρύματι καταστάνας. Ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαίνων διεξήχθη δημοτελέστατα καὶ μεγαλοπρεπέστατα. Πρόεστη ταύτης ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' περιστοιχόμενος ὑπὸ πολλῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων, παρεπιδημούντων μητροπολιτῶν, τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἁγίων τόπων καὶ ἄλλων ἐγκρίτων κληρικῶν. Πρὸς τούτοις παρέστησαν ἐν τῇ τελετῇ ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ πρεσβυτὴς τῆς Ἑλλάδος Νικόλαος Μυροκοδόξτος μετὰ τινῶν ἐκ τῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς πρεσβείας, ὁ ἐν Σμύρνῃ γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος Στ. Ἀντωνόπουλος, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεπιδημῶν, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Α. Θ. Μ. Συμβουλίου Ἀλέξ. Γάγκος, Σόλων Καζανόβας, Ἐμμ. Ρακτιβάν καὶ Ἀντ. Σούβλας, ὁ Μ. Χαρτοφύλαξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας Μηνουήλ Γεδεών, ὁ ἐν Σμύρνῃ δημοσιογράφος Γ. Χαμαδόπουλος καὶ πληθεὺς ἄλλων λογίων ἐπιστημόνων καὶ δημοσιογράφων.

Τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὑπεδέξατο ἐν τῇ Πύλῃ τῆς Σχολῆς ὁ πρόεδρος τῆς ἐφορείας Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος μετὰ τῶν μελῶν Ἀβραάμ Βαπορίδου ἐφένδη, Ἀλέξ. Μελάχροινου ἱατροῦ, Ν. Βασιλειάδου ἱατροῦ καὶ Κ. Ξανθοπούλου, δικηγόρου.

Τοῦ χοροῦ τῶν μαθητῶν ψάλλαντος ὕμνον πρὸς τὸν Θεόν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐτέλεσε τὸν εἰθισμένον ἁγιασμὸν εὐξάμενος ὑπὲρ ἀναπαύσεως μὲν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου ἱεροῦ τῆς Σχολῆς, τοῦ αἰοδύμου ἐν Πατριαρχαῖς Κωνσταντίου, ὑπὲρ υγείας δὲ τοῦ κτίτορος τῆς νέας περικαλλοῦς οἰκοδομῆς τῆς Σχολῆς τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου Γρηγορίου Μαραδλῆ, καὶ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ πατριάρχου πρώην Κων-

σταντινουπόλεως Κωνσταντίνου τοῦ Ε' τὰ μάλιστα συντελέσαντος εἰς ἀνέγερσιν τοῦ κτιρίου. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ὁ πανοσιολογιώτατος Μ. Πρωτοσύγκελλος ἀνέγνω τὴν πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, Ἰωακείμ τὸν Γ', ἐπιστολὴν τοῦ ἐξοχωτάτου Μαραδλῆ ἀπαντητικὴν εἰς τὴν γενομένην αὐτῷ πρόσκλησιν ὅπως παραστῇ εἰς τὰ ἐγκαίνια.

Παναγιώτατε,

« Προφρόνως ἐπιτελοῦσα τὴν ἐντολὴν τῆς Ὑμετέρας Θεοτάτης Παναγιότητος παρέστη μοι ἡ ὑψηλὴ βουλὴ συστᾶσα σεπτὴ Ἐπιτροπεία καὶ ἐνεχείρισέ μοι τὰ γράμματα, δι' ὧν ἡ εὐμένεια τῆς Ὑμετέρας Θεοτάτης Παναγιότητος ἐτίμησέ με.

Καὶ ὑπερήσθη μὲν, Παναγιώτατε, μαθὼν ἐκ τε τῶν τιμίων Γραμμάτων καὶ παρὰ τῆς σεπτῆς Ἐπιτροπείας ὅτι συνετελέσθη θεία εὐδοκία τὸ ἐπ' ἀγαθῆς ἐλπίσιν ἀνεγερθὲν οἰκοδόμημα καὶ ὅτι, τελουμένων τῶν ἐγκαίνων τῇ 29 ἡμέρᾳ, ἑορτῇ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἄρχεται προσεχῶς λειτουργοῦν, ἵνα πληρωθῇ ὁ ἱεὺς καὶ ὑψηλὸς σκοπός, πρὸς ὃν ἐκτίσθη. Ἀλλ' ὑπεράγαν εὐφροσύνης διεθῆκέ με καὶ εὐοκνιστὸν παρίσταται μοι, ὅτι τῇ πανσόφῳ βουλῇ τοῦ Ὑψίστου τὰ ἐγκαίνια τελοῦνται ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Θεοτάτης Παναγιότητος, ἣν ἡ πάνδημος ψῆφος τὸ δεύτερον καλεῖ νὰ κλείσῃ τὸν γεραρὸν τῶν Χρυσόστομων καὶ Φωτίων Θρόνον, καὶ δὴ ἅμα ἀναλαβούσης τοὺς οἶκας τῆς ἱερᾶς οἰκίας.

Εἴη δεδοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου ὅτι ἡδύκῃσεν νὰ εὐλογῇ τὸν τοσοῦτον περιλάμπρως τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο.

Λυποῦμαι δ' ἄκρως ὅτι ἡ σωματικὴ κατάστασις δέν μοι ἐπιτρέπει, ἐκπληρῶν τὸν μύχιον πόθον τῆς ψυχῆς μου νὰ ἔλθω αὐτόσε, ἵνα παριστάμενος κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαίνων ἀξιωθῶ νὰ καταφιλήσω τὴν δεξιάν τῆς Ὑμετέρας Θεοτάτης Παναγιότητος. Ἀλλὰ βεβαιωθήτω Αὐτῇ ὅτι νοερώς θὰ συνεορτάζω πᾶσι τοῖς αὐτόθι καὶ θὰ συνεύχωμαι πρὸς εὐδωσίαν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ, ὃν τὸ Σχολεῖον θὰ διώκῃ, ἀπεκδεχόμενος ἀγλαοὺς τοὺς καρποὺς αὐτοῦ.

Εὐλογῶν δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Παναγίου Θεοῦ ὅτι ἡξίωσέ με νὰ καταδείξω διὰ μικρῶν τό τε πρὸς τὴν Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν σέβας καὶ τὴν πρὸς τὸ Γένος ἀγάπην, ἐπικαλοῦμαι εὐλαβῶς τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν καὶ ἀσπαζόμενος τὴν σεπτὴν δεξιάν διατελῶ.

Τῆς Ὑμετέρας Θεοτάτης Παναγιότητος
τέκνον ἐν Χριστῷ εὐχάριστον

Ἐν Ὁδησσῷ, τῇ 23 Ἰουνίου 1901.

Γ. ΜΑΡΑΣΛΗΣ »

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀφορμηθεὶς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς ἔλεξε τότε πρὸς τὴν ὁμήγυριν τάδε:

« Μετὰ τὴν κατὰ καθῆκον ὑφειλομένην εὐχαριστίαν πρὸς τὸν Θεὸν εὐδοκήσαντα νὰ καθαγιάσῃ τὸ κοινωφελὲς τοῦτο ἔργον, ἔχομεν καὶ ἐτέραν ἐντολὴν νὰ ἐκπληρώσωμεν. Ἀποδόντες τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ, ὑφειλομεν ἤδη ν' ἀποδώσωμεν καὶ τὰ ἀνέκοντα τοῖς συντελέσασιν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ κοινωφελούς ἔργου, τοῦ κοσμοῦντος τὴν κοινότητα ταύτην, ἥτις κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, περιέπεσε τελευταίως εἰς θλιβεράν κατάστασιν.

» Προκειμένου περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς πρώτοις καταλέγεται τὸ ὄνομα τοῦ φιλοκάλου ἡμῶν Σουλτάνου Ἀβδουλ Χαμήτ ἡν

τοῦ παρασχόντος τὴν πρὸς ἀνέγερσιν τῆς σχολῆς ἄδειαν. Ὁφείλομεν ὅθεν τοῦτο μὲν εὐγνωμοσύνην αὐτῷ, τοῦτο δὲ νὰ εὐχρηθῶμεν ὑπὲρ τῆς πολυτίμου αὐτοῦ υἱείας.

» Ὁφείλομεν πρὸς τούτοις ἀπὸ καρδίας νὰ εὐγνωμονώμεν τῷ Σεβασμιωτάτῳ καὶ Παναγιωτάτῳ Πατριάρχῃ τῷ προκατόχῳ ἡμῶν, ὅστις κατὰ τὴν τετραετὴ αὐτοῦ Πατριαρχεῖαν οὐκ ἐπαύσατο μεριμνῶν καὶ φροντίζων ὑπὲρ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἔργου.

» Ὁφείλομεν ὡσαύτως εὐγνωμοσύνην ἐγκάρδιον καὶ πρὸς τὸν μέγαν τοῦτον ἄνδρα (τὸν Γ. Μαρασλῆν), ὅστις σκορπίζων τὸν πλοῦτον αὐτοῦ δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ἐπὶ λθοὺς ἀρωγὰς γενναῖος πρὸς ἀνιδρυσιν τῆς σχολῆς ταύτης. Ἡ σχολὴ ἐκίρυσεν αὐτὸν μέγαν εὐεργέτην καὶ μέγαν δωρητὴν. Ἐὰν ἡδύνατο ἡ ἐφορία νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰ αἰσθηματά του, ἔστω βεβαίως ὅτι θὰ ἐστέφετο διὰ κλάδων δάφνης.

» Ἀλλ' ὅλου τοῦ ἔργου τούτου ὁπρητοὶ θεράποντες εἶναι ἡ Πανοσιολογιότης του (ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος) καὶ οἱ συνεργοὶ αὐτοῦ· εὐγνωμοσύνη ὅθεν ὀφείλεται καὶ αὐτοῖς, εὐχόμεθα δὲ ὅπως συνεχίσωσι τὴν ἐπωφελετὴ αὐτῶν ἐργασίαν.

» Εὐγνωμονώμεν πρὸς τούτοις καὶ τῷ ἐξοχωτάτῳ ἑλληνι πρεσβευτῇ, τῷ ἀκουράστῳ παρακολουθοῦντι ἡμᾶς ἐν τῇ εκπαιδευτικῇ ἡμῶν πορείᾳ, ἥτις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἡθικὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων μας καὶ εἰς οὐδὲν ἄλλο.

» Ἐπὶ τούτοις εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς διατηρῇ πάντας ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην Του καὶ παρέχῃ πλοῦσι τὰ ἐλεῖν αὐτοῦ.

Ἐπειτα ἐψάλησαν ᾠσματα πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Ἀνακτα ἡμῶν καὶ τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, καὶ ἀκολούθως ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων Ν. Βασιλειάδης ἀπὸ τῆς γαίης εὐφραδῶς ἐκθεσιν καλλιπῆ, δι' ἧς ἐνέον μὲν ἱστορήσει τὸν βίον τῆς Σχολῆς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, ἐνθεν δὲ κατέδειξε τὰς καταβληθεῖσας φιλοτίμους προσπάθειάς πρὸς συντέλειαν τοῦ ἔργου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκθέσεως ἐψάλη ὑπὸ τῶν μαθητῶν ὕμνος πρὸς τὸν μεγαλόφρονον κτίτορα Μαρασλῆν, εἶτα δὲ ἡ Α. Θ. Παναγιότης προσεῖπε:

« Ἡ Σεβαστὴ Ἐφορεία τοῦ λαμπροῦ τούτου ἰδρύματος, ἥτις μετὰ χαρὰς βλέπει ἐπιστεφόμενον τὸ ἔργον της, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ σταματήσῃ ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ διαφλεγόμενη ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἴδῃ καὶ ἄλλως ὑποστηριζόμενον αὐτό. Ἡ Ἐφορεία ὑπέδειξε μοι εἰς τὸ δυνατόν ἡ Ἐκκλησία ν' ἀπονείμῃ καὶ ἄλλον τινὰ τίτλον τιμῆς εἰς τὸν μεγάλουμον χορηγόν. Ἐκτιμῶν τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἔλαβον ἀπόφασιν καὶ προτίθεμαι μετὰ τῶν δύο ὑπάτων Σωμάτων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους νὰ σκεφθῶμεν περὶ τούτου. »

Ἐν τῇ Α. Θ. Παναγιότης ἐπαινέσασα πάντα τὰ μέλη τῆς Ἐφορείας, ἐπεδαψιλεύσατο τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν τελετὴν ἡ Α. Θ. Παναγιότης προσεκάλεσεν εἰς γεῦμα τὴν Α. Ε. τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδαῖον, τὸν Γεν. Πρόξενον ἐν Σμύρνῃ Στ. Ἀντωνόπουλον, καὶ τοὺς Ἐφόρους τῆς Σχολῆς.

Ἀμα τῷ πέρατι τῆς τῶν ἐγκαίνιων τελετῆς ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπηύθυνε τῷ ἐξοχωτάτῳ Γρηγορίῳ Μαρασλῇ τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα:

Ἐξοχωτάτον Γρηγόριον Μαρασλῆν.

Ὁδησσόν.

Ἐγκαινιάσαντες πανδήμως Πατριαρχικὴν Σχολὴν Μαρασλῇ ἐπευλογοῦμεν πεφιλημένον ἡμῖν ὄνομα γενναιοδωροῦ κτίτορος.

Πατριάρχης Ἰωακείμ.

Ὁμοίως ὁ πρόεδρος τῆς Ἐφορείας Μ. Πρωτοσύγκελλος διεβίβασε τὸ ἐξῆς:

Ἐξοχωτάτον Γρηγόριον Μαρασλῆν.

Ὁδησσόν.

Πατριάρχης, Σύνοδος, Ἐφορία, λαὸς, ἀγαλλομένη ψυχῇ τελέσαντες ἐγκαίνα Πατριαρχικῆς Ἀστικῆς Σχολῆς Μαρασλῇ ἐκλιπαροῦμεν Ὑψιστον ὑπὲρ υἱείας καὶ παντοτεινῆς εὐδαιμονίας Ὑμετέρας Ἐξοχότητος πρὸς χαρὰν καὶ δόξαν Ἐκκλησίας καὶ γένους.

Πρόεδρος Ἐφορείας

Μέγας Πρωτοσύγκελλος

Μουσικῆς Σχολῆς

τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου.

Τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ, 29 Ἰουνίου, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς ἐγένετο μεγαλοπρεπῶς ἡ τελετὴ τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἀπολυτηρίων τοῖς ἐφέτος τὸ πρῶτον ἡδὴ ἀπολυομένοις τελειοφοίτοις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐδρεύοντος Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου.

Τῆς τελετῆς προέστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ', ἐπίτιμος πρόεδρος καὶ ἀνώτατος προστάτης τοῦ Συλλόγου, παρίστησαν δὲ οἱ ἐξοχωτάτοι πρεσβευταὶ Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδαῖος καὶ Σερβίας Σάββας Γρούιτς ἐπίτιμα μέλη τοῦ Σωματείου ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν κκ. Θεοτόκῃ, Λαγουδάκη καὶ Γκρούπτσιτς, πολλοὶ τῶν σεβασμιωτάτων ἀγίων συνοδικῶν καὶ ἄλλων παρεπιδημούντων μητροπολιτῶν, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἀγίων Τόπων, ὁ Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἀρχιμ. Μ. Κλεοδούλος καὶ πλῆθος ἄλλων ἐγκρίτων κληρικῶν, λογίων, ἐπιστημόνων, ὡς καὶ οἱ ἱεροψάλται καὶ μουσικοδιδάσκαλοι τῆς βασιλευούσης καὶ μέγας ἀριθμὸς κυριῶν τε καὶ κυριῶν.

Ἡ τελετὴ ἤρξατο διὰ τῆς εἰς ἔχον πλ. Α' δοξολογίας Γρηγορίου τοῦ πρωτοψάλτου, ψαλείας ὑπὸ τοῦ μουσικοῦ χοροῦ τοῦ Συλλόγου, χοροαρχοῦντος τοῦ μουσικοδιδασκάλου Νηλέως Καμαράδου, μετ' αὐτὴν δ' ἐψάλη ὁ ὕμνος πρὸς τὸν πάτριον τοῦ Συλλόγου ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν. Εἶτα ἀπὸ τοῦ βήματος ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων, καθηγητὴς ἅμα τῆς σχολῆς καὶ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου κ. Γ. Ι. Παπαδόπουλος, ἀνέγνω λεπτομερῆ ἐκθεσιν περὶ τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἡδὴ σχολικὸν ἔτος πεπραγμένων, ἐν ᾗ πολλὰς παρενεῖρε χρήσιμους ὑποδείξεις ὡς πρὸς τὴν καθόλου πορείαν τοῦ ἔργου τῆς Σχολῆς.

Εἶτα ἐψάλη ὑπὸ τοῦ χοροῦ ᾠσμα εἰς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον, ὅπερ ἐπὶ ποδὸς ἤκουσεν ἡ δημόγους, καὶ μετ' αὐτὸ ὁ Μ. Σύγκελλος Νικόδημος Νεοκλῆς ἐξετέλεσεν ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου, τοῦ κατασκευασθέντος πέρυσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διαιρέσεως τοῦ Ἰωακειμίου Ψαλτηρίου, διάφορα ἐκκλησιαστικά

ἄσματα. Ὡς αὐτὸς εἶτα ἄσματος πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότη-
τα, Αὐτὴ ἐπέδωκε τοῖς 12 ἀπολυομένοις μαθηταῖς τὰ οἰκετὰ
ἀπολυτήρια προσφωνήσασα αὐτοῖς ὡς ἐξῆς:

Ἐλλογιμώτατοι ἱεροψάλται,

Μὴ φανῇ παράδοξον ὅτι ἀποδίδω ὑμῖν τὸν τίτλον ἱερο-
ψάλτου, καθόσον τὸν τίτλον τοῦτον ἀποδίδει ὑμῖν τὸδε τὸ ἀπο-
λυτήριον, ὅπερ πρόκειται νὰ λάβητε ἐκ τῶν ἐμῶν χειρῶν.

Καθῆκον ἱερὸν ἐκπληροῦντες ἤλθομεν εἰς τὴν ἑορτὴν ταύ-
την μετὰ τῶν σεβασμιωτάτων ἁγίων ἀρχιερέων ἐκπροσωποῦν-
τες τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, ὅπως τιμήσωμεν καὶ εὐλογήσωμεν
τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς κόπους ὑμῶν.

Ἡ ὥρα αὕτη ἐπιβάλλει ἡμῖν καθῆκον ὑπέρτατον ἵνα
ἀπονείμωμεν θερμὰς εὐχαριστίας τῇ Αὐτοῦ σεβασμιωτάτῃ Πα-
ναγιότητι τῷ γεραρῷ προκατόχῳ ἡμῶν, ὅστις λόγῳ καὶ ἔργῳ
οὐ μόνον ἔδρασεν, ἀλλὰ καὶ ἐνίσχυσε τὸν ὑμέτερον Σύλλογον.

Ὁμολογοῦμεν ἐνταῦθα παρρησίᾳ ὅτι υἱοθετοῦμεν τὸ ἔργον
αὐτοῦ μέλλοντες νὰ πράξωμεν ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς εὐδόξωσιν
αὐτοῦ.

Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἐπετελέσθη ἀληθῶς θαῦμα. Ὑπῆρχε
λυχνία καὶ ἐπ' αὐτῆς θρυαλλὶς καίουσα ἄνευ ἐλαίου· ἀλλὰ τοῦ
θαύματος τούτου ἐργάτης μὲν εἶναι τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον
τοῦ Συλλόγου, ψυχὴ δὲ τοῦ Συλλόγου ὁ ἐλλόγιμος Γεώρ-
γιος Παπαδόπουλος, ὅστις ὑπὲρ τῆς μουσικῆς ἐργάζεται οὐ μόνον
ἐξ ἔρωτος πρὸς αὐτὴν καὶ ἕνεκα γνώσεως, ἀλλὰ καὶ διότι
ὑπὸ πάθους, ὑπὸ πραγματικοῦ πάθους πρὸς αὐτὴν κατέχεται.
Δίκαιον δὲ νομίζω ν' ἀμείβῃ ἡ Ἐκκλησία διὰ τιμῶν καὶ ἡθι-
κῶν ἀμοιβῶν, ἂν μὴ δι' ὀλικῶν, τοὺς οὕτω φιλοπόνους καὶ φι-
λοτίμους ὑπὲρ αὐτῆς ἐργαζομένους.

Εὐχαριστήρια ὅθεν ἀπονέμω αὐτῷ ὡς καὶ παντὶ ὑπὲρ τοῦ
σκοποῦ τοῦ Συλλόγου μοχλοῦντι.

Θέλων νὰ δώσω ἐλάχιστον δῶγμα τοῦ πρὸς τὸν Σύλλογον
ἀτομικοῦ μου ἐνδιαφέροντος, ὑπόσχομαι νὰ χορηγῶ αὐτῷ εἴκοσι
λίρας ἐτησίως καὶ θέλω προσπαθῆσαι νὰ ἐξεύρω μέσα τινὰ πρὸς
συντήρησιν αὐτοῦ καὶ προκοπὴν.

Εὐχαριστήρια ἀπευθύνω εἰς πάντας τοὺς παρισταμένους,
ιδίᾳ δὲ εἰς τοὺς ἐξοχωτάτους πρεσβυτέρους Ἑλλάδος καὶ Σερβίας
ἐκπροσωποῦντας δύο φίλας τῆς αὐτοκρατορίας δυνάμεις, εὐχό-
μενος ἵνα αἱ μετὰ τῶν λαῶν αὐτῶν πρὸς τοὺς λαοὺς τῆς Α.
Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου ὑπάρχουσαι φιλικαὶ σχέσεις διατηρῶνται
πάντοτε τοιαῦται.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἐπικαλοῦμαι τὰς εὐλογίας τοῦ Ὑψίστου
ὅπως καταστήσῃ πάντας ὑμᾶς.

Μετὰ ταῦτα ὁ χορὸς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ κ. Ν. Καμα-
ράδου ἔψαλε τὸν πολυχρονισμὸν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ
οὕτως ἔληξεν ἡ πανηγυρικὴ αὕτη τελετή.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ Σχολὴ ἀπαρτίζεται ἐκ τεσσά-
ρων τάξεων, ὁ ὀλικὸς δὲ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο φοι-
τησάντων εἰς αὐτὰς ἀνέρχεται εἰς 112, ὧν οἱ 102 ἐκ τῶν μα-
θητῶν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης. — Τῶν ἐξετάσεων τῶν μα-
θητῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς ἀρχομένων, κατὰ
τὴν ἐπικρατήσαν συνήθειαν τῇ 1 Ἰουλίου, ἡ Α. Θ. Π. ὁ
Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μετέβη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαβ-
βάτου ἐπὶ τούτῳ εἰς Χάλκην μεθ' ἀπάσης τῆς ἁγίας καὶ Ἱ.
Συνόδου. Κατὰ τὸ ἐκπαλαὶ δὲ ἐπικρατοῦν ἔθος προσεκληθήσαν
διὰ πατριαρχικῶν πιπτακίων ἵνα παραστῶσι κατ' αὐτὰς καὶ
αἱ ΑΑ. ΘΘ. ΠΠ. οἱ ἐν ταῖς Πριγκιπωννήσις ἐφησυχάζοντες
πατριάρχαι πρῶην Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτος ὁ Η', Ἀν-
θίμος ὁ Ζ', αἱ ΑΑ. ΜΜ. οἱ πατριάρχαι πρῶην Ἱεροσολύμων
Νικόδημος, πρῶην Ἀντιοχείας Σπυρίδων, αἱ ΑΑ. ΣΣ. οἱ μη-
τροπολῖται Δέρκων καὶ Χαλκηδόνος ὡς καὶ ἡ Α. Ε. ὁ ἄρχων
Μ. Λογοθέτης Στ. Ἀριστάρχης βέης. Τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰ-
κουμενικῷ Πατριάρχῃ, ἀποβάντι εἰς Χάλκην ἐγένετο μεγαλο-
πρεπεστάτη ὑποδοχὴ ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου τοῦ αὐτοῦ ναοῦ
τοῦ ἁγίου Νικολάου, τῶν ἐπιτρόπων, ἐφόρων, ὡς καὶ τοῦ διδά-
σκοντος προσωπικοῦ μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Τῇ ἐπαύριον Κυριακῇ μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Σχολῆς
θεῖαν λειτουργίαν, καθ' ἣν ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Παναγιό-
της μετὰ πάσης τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἐγένετο ὑπ'
Αὐτῆς ἐν μέσῳ λαοῦ καὶ ἐπιλέκτου ὁμηγύρεως ἡ εὐθυσμένη
ἐπὶ ταῖς ἐνάρξεσι τῶν ἐξετάσεων ἱερὰ τελετή. Μεθ' ὃ ὁ διευ-
θυντὴς τῆς Σχολῆς πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης Ἀπόστολος
Χριστοδούλου ἀπήγγειλε τὴν ἐκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λήξαν σχο-
λικὸν ἔτος πεπραγμένων, παρενέειρας σοφὰς ὑποδείξεις ἀφορώσας
εἰς τὴν καθόλου πορείαν τῆς Σχολῆς καὶ εἶτα ἐπηκολούθησαν
αἱ ἐξετάσεις τῶν ἀποφοίτων ἐξετασθέντων εἰς τὸ μάθημα τῆς
Δογματικῆς Θεολογίας. Αἱ ἐξετάσεις ἐξακολουθήσασαι καθ' ὅ-
λην τὴν ἐβδομάδα περατοῦνται αὐριον καὶ τῇ μεθαύριον Κυ-
ριακῇ γενήσεται ἡ ἀπονομὴ τῶν οἰκείων διπλωμάτων ἐκείνοις
τῶν ἀποφοίτων, οἵτινες ἤδη ἱερῶθησαν.

— Ἐπέτειος ὁνόματος. — Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Ἀποστόλων
Πέτρου καὶ Παύλου, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης
συνεχάρη τηλεγραφικῶς μὲν τῷ ἐν Γαλλίᾳ τὰς διατριβὰς παιου-
μένῳ ἐριτίμῳ ὁμογενεῖ τραπεζίτῃ καὶ ἐθνικῷ εὐεργετῇ Παύλῳ
Στεφάνοβιχ Σκυλίτῃ καὶ τῷ ἐν Ὁδησσῷ γραμματεῖ τοῦ ἐξοχ.
Γρ. Μαρσλῇ Παύλῳ Λέφτ, διὰ δὲ τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου
Λαυρεντίου τῇ Α. Μ. τῷ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντι πατριάρχῃ
τῶν Παλαισέρων Πέτρῳ καὶ τῷ ὁμογενεῖ Πέτρῳ Σκυλίτῃ.

— Ἐπισκέψεις. — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐπισκέψατο
τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ',
ἐν τῇ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ χάριν τῶν ἐξετάσεων αὐτῆς δια-
τρέχοντα, ἡ Α. Θ. Π. ὁ πατριάρχης πρῶην Κωνσταντινου-
πόλεως Κωνσταντῖνος ὁ Ε'.

Αὐθημερὸν ἐπισκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν
Πατριάρχην οἱ ἐκ τῶν ἐντίμων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβου-
λίου Ἀλέξ. Γάγκος, καὶ Ἰωάννης Χατζόπουλος, ὁ πρόεδρος τοῦ
λογοκριτικοῦ συμβουλίου ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῆς παιδείας Ἀβδουλ-
λάχ Χασὶν ἐφέντης, ὁ Γιάγκος βέης Ἰωαννίδης καὶ ἄλλοι.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκου-
μενικὸς Πατριάρχης ἀντεπισκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν πατριάρ-
χην πρῶην Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντῖνον τὸν Ε' καὶ τὴν
Α. Μ. τὸν πατριάρχην πρῶην Ἱεροσολύμων Νικόδημον.

— Πατριαρχικός ναός. — Αναλώμασιν ἰδίοις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' ἤρξατο ἡ ἀνανέωσις τοῦ πλακοστρώτου δαπέδου τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ.

— Ἐκκλησίαι Ἑλλάδος. — Νέοι ἐπίσκοποι εἰς πλήρωσιν ὁκτὼ ἐκ τῶν χηρευσουσῶν ἐν Ἑλλάδι ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν διορίσθησαν ὁριστικῶς οἱ ἐξῆς: Θηβῶν καὶ Λειβαδείας ὁ ἀρχιμ. Ἱερώνυμος Βλαχάκης· Εὐρυτανίας ὁ Σεραφεὶμ Δομβοίτης· Κεφαλληνίας ὁ Δαμασκηνὸς Πολυδώρου· Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ὁ Φιλάρετος Γιαννούλης· Ἡλείας ὁ Δαμασκηνὸς Σπηλιωτόπουλος· Γυθείου ὁ Παρθένιος Δημητρόπουλος· Γορτυνίας ὁ Ἰωάννης Μαρτίνος· καὶ Κυθήρων ὁ ἀρχιμ. Εὐθύμιος Καθθαθῆς, τέως πρῶτος γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀντικατασταθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. Μελετίου Σακελλαροπούλου.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἐκτὸς τῶν διὰ διοικητικῆς φύσεως ὑποθέσεις διαβιβαζομένων εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τηλεγραφημάτων, περὶ ὧν ἐπαρτιλημμένως ἐκοινοποιήθη, ὅτι δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, εἴτιν ὅτε διαβιβάζονται τηλεγραφήματα καὶ περὶ ὑποθέσεων δικαστικῆς φύσεως, τοῦθ' ὅπερ ὁμοῦς ἄσχοτον καὶ ἀνωφελές, διότι κατὰ νόμον οὐδεμία ἐνέργεια ἐπιτρέπεται, ἵνα γένηται ἐπ' αὐτῶν, ἐνέγκρινεν ἵνα κοινοποιηθῇ, ὅτι ἐπὶ τοιοῦτων ὑποθέσεων οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀντὶ παντὸς ἀλλοῦ ὀφείλουσι νὰ ἐπιδιώκωσι τὴν ἐκδοσιν τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων τῶν ἀρμοδιῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ νὰ ἐφισβῇ αὐτὰ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Πατριαρχικοὶ ἀντιπρόσωποι εἰς ἐξετάσεις Σχολῶν κατὰ τὴν προδεχὴ Κυριακὴν 8 Ἰουλίου 1901.

Τεχίρ-σερχίου Ἀρρεναγωγέτον· ὁ πανιερ. πρ. Ἐρσεκίου Ἰγνάτιος. — Βαλατᾶ Παρθεναγωγέτον· ὁ πανιερ. πρ. Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ Ἀνθίμος. — Χάσκιοι Παρθεναγωγέτον· ὁ πανιερ. πρ. Κώου Παῦλος. — Ἐγρί-καπού Παρθεναγωγέτον· ὁ πανιερ. πρ. Δισκάτης Ἰωαννίκιος. — Ταταούλων Παρθεναγωγέτον· ὁ Θεοφίλ. Παμφίλου Μελισσηνός. — Διπλοκονίου Ἐκπαιδευτήρια· ὁ Θεοφίλ. Συνάδων Εὐγένιος. — Φαναρίου Ἀστικὴ Σχολὴ Μαρασλῆ· ὁ Πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος. — Μουχλίου - Ποτηρᾶ Ἐκπαιδευτήρια· ὁ Πανοσιολ. Γρηγόριος Κωνσταντινίδης. — Ξυλοπόρτης Παρθεναγωγέτον· ὁ Πανοσιολ. Μ. Σύγκελλος Νικόδημος. — Μεσαχώρου Ἀρρεναγωγέτον· ὁ Πανοσιολ. Αἰμιλιανὸς Δάγγουλας. — Βλάχας Ἐκπαιδευτήρια· ὁ Πανοσιολ. Ἀντώνιος Ἀντωνίνης. — Ἐξ Μαρμάρων Παρθεναγωγέτον· ὁ Πανοσιολ. Μελέτιος Κοτρώζος. — Τζιβαλίου Ζαφειροπούλεια· ὁ Πανοσιολ. Ἀγαθάγγελος Ἀναστασιάδης. — Φερίκιοι Ἐκπαιδευτήρια· ὁ Πανοσιολ. Γερμανὸς Πολίτης. — Εὐαγγελιστρίας Ἐκπαιδευτήρια· ὁ Αἰδεσιμολ. Νέστωρ Σουσιλίδης. — Ξηροκρήνης Ἀρρεναγωγέτον· ὁ Αἰδεσιμολ. Κωνσταντῖνος Καλλίνικος. — Ὑψωμαθείων Κυπαρισσᾶ Παρθεναγωγέτον· ὁ Ἱερολ. Γρηγόριος Παπαδόπουλος. — Βαρεχω-

ρίου Ἐκπαιδευτήρια· ὁ Ἱερολ. Ἀνθίμος Ὀρφανίδης. — Τόκ-καπού Ἀρρεναγωγέτον· ὁ Ἱερολ. Σεραφεὶμ Παπαπαΐσιου.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Σταύρου Τσάκου, ὑπὸ πῆκος Ὀθωμανός, ἐκ Μαμαρᾶ τῆς Προποντίδος, τέως καφεζὸς καὶ κάτοικος τῆς ἐνορίας Παλίνου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ πληρεξουσίου ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Ι. Σεραφεμιδίου, ὑπὸ πῆκος Ὀθωμανοῦ, καφεζοῦ, ἐν Παλίῳ διαμένοντος, ἐκπροσωποῦντος τὴν ἀντὶ τὸν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀνναν, ἐναγόμενος ἐπὶ διαλύσει μνηστείας. Προσπεριηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, εἰ μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὁριζομένην δικάσιμον ἡμέραν, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαλύσεως μνηστείας ἀγωγὴ ἐκδικασθῇ κατὰ ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλῆσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένων φύλλων α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ α' Ταχυδρόμου.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 3 Μαΐου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυθαὶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Βασίλειος Μιχ. Παναρέτου, λιθοτόμος, ὑπὸ πῆκος Ὀθωμανός, ὁμώμενος ἐκ τοῦ δήμου Μεσοχωρίων τῆς Νήσου ταύτης, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην Παρασκευὴν καὶ ὥραν 9 πρὸ μεσημβρίας μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καρπάθου αὐτοπροσώπως, ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρτῖως, τὸ γένος Γεωργίου Μοσχονᾶ, διαμενοῦσης ἐν τῷ αὐτῷ δήμῳ Μεσοχωρίων, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθῇ κατὰ ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένου φύλλου τῆς α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.

Ἐν Ἀπέργῃ Καρπάθου, τῇ 2 Ἰουνίου 1901.

Ὁ προεδρεύων

ΠΑΠΑ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ

Ὁ γραμματεὺς

Α. Β. ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.